

Петя Дубарова

Убийство

Едно пристанище изплю мазут.
Нахално сви очи и се захили.
Премина през морето тръпка студ,
закашля то, изопна сини жили.

Една вълна – красива и добра,
отровена полегна върху кея
и тъжни чайки с чайкови пера
закичиха и гроба и, и нея.

Морето не заспа до сутринта.
За мъртвата си рожба дълго плака...
Затвори във сърцето си скръбта
и утрото замислено дочака.

След туй дойдоха хората, и те
поискаха морето да им пее.
Поискаха гирлянди да плете
от бялата си пяна, да се смее.

Да бъде като пълна чаша с ром,
разпенена, но синя, силно синя,
да бъде пак красив и светъл дом
на слънце, на живот и на богини.

Но то мълчеше в сива светлина
и пареше му раната горчива –
красивата загинала вълна.
Отровата не спря да се разлива...

И чувстваше се как загива то
със рибите, с отровени делфини,
с хрилете им треперещи като
вибриране на водорасли фини.

И някой ден навъсен, студ суров
пристанището сиво ще облъхне,
под черна пяна като под покров
в нозете му морето ще издъхне.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6069>]